

еврейскитѣ първенци не знаеше, кой стои предъ тѣхъ, но всички се чудѣха на ума и отговоритѣ му. Всички се възхищаваха, като виждаха какви умни въпроси имъ задава това малко момче, което, безъ да се е учило въ равинскитѣ училища, ги очудва съ мъдростъта си и съ знанието си по Свещеното писание. Лицето на Исуса сияеше, очитѣ му блещѣха.

Въ това положение го свариха Иосифъ и Мария. Страхъ и трепетъ побѣди набожнитѣ родители, като видѣха Исуса спокоенъ и сияещъ отъ радостъ, изравенъ между толкова знаменити люди. Тѣ имаха ече много причини да мислятъ, че той е по-уменъ отъ своитѣ учители и стои много по-горе отъ тѣхъ; но досега тѣ го знаеха като мълчаливо, кротко, послушно момче, тъкъ и всѣкидневнитѣ му обикновени занятия бѣха затъмнили въ паметъта имъ неговия високъ произходъ.

Обаче, нѣ Иосифъ, а Мария сама се реши да се обърне къмъ Исуса съ думи на нѣженъ укоръ:

— Чедо, защо ни направи тъй? Ето, баща ти и азъ твърде много се измжчихме да те търсимъ.

Последва отговоръ, трогателенъ по своята невинна простота, проникнатъ отъ дълбоко съзнание въ мисията, за която е дошълъ Исусъ:

— Защо сте ме търсили? Не знаехте ли, че азъ трѣбва да съмъ въ дома на Баща ми?

Но нито Иосифъ, който му бѣше покровителъ отъ детинство, нито майка му, която знаеше дивната тайна на неговото раждане, разбраха дълбокия смисълъ на думитѣ му. И двамата не разбраха първитѣ известни думи на Исуса, изречени предъ най-близкитѣ, най-скжпитѣ му лица.

Зарадвани, че го намѣриха и че всички първенци въ храма бѣха зачудени отъ неговия умъ и